

סלינו על כתפינו...

גם אם מפסח תספרו שבעה שבועות,
 לא אבטיח לכם הרים וגבעות.
 רק חג אחד מְשָׁלוּשׁ הַגָּלִים,
 חג ביכורים הוא, פרי הילולים.

כשבני ישראל יצאו ממצרים,
 ממש למחרת, בשעת בין ערביים,
 צדיקים וטהורים תהיו; קל וחומר,
 אם לא תשכחו לספור את העומר.

משה רבנו הביא הבשורה,
 בהר סיני קיבל התורה.
 בעשן ואש ובאוירה מְדַבְּרִית,
 מהפסגה ירד עם לוחות הברית.

ולכן שבועות בפינו נקרא,
 גם "חג מתן התורה".
 ובגלל העונה על עוד שם נצהיר,
 "חג הביכורים" או "חג הקציר".

את בתי הכנסת בירק נקשט,
 אצל כל העדות המנהג התפשט.
 מסמל הוא חיבור לביכורים ולטבע,
 וגם נותן הרמוניה וצבע.

חג שבועות הוא חג של חלב
 (המנגל יישאר בפנינה נעלב):
 גלידות, פשטידות ועוגה של גבינה,
 קלוריות רבות נשלם פְּגִינָה...

לאכילת החלב הרבה הסברים:
 "חלב" בגימטרייה שווה ארבעים.
 ארבעים יום משה על ההר עמד,
 וכך ניזכר אנו בזה המעמד.

טעם נוסף: כשקיבלו התורה
 אכילת בשר לא התאפשרה,
 ועד שהכשירו את כלי השחיטה,
 נאלצו לאכול רק חלב וחיטה.

בלילה, אחרי ארוחת החג הדשנה,
 נוהגים במקומותינו מנהג אי-שינה:
 במקום ללכת לישון אחר כבוד,
 כל הלילה נשארים התורה ללמוד.

בבתי הכנסת יש אין-סוף הרצאות,
 מה שנקרא "תיקון ליל שבועות";
 והשכם בבוקר, עם הזריחה,
 מניין ותיקין יכפיל הברכה.

הטעם לכך על פי המסורת,
 (ואינני רוצה להעביר כאן ביקורת):
 כלילה שקדם למתן התורה,
 ישנו ישראל סתם מתוך שגרה.

לכן על אחת כמה וכמה,
 לקבל התורה לא צריך השכמה.
 ולכן אנחנו כל הלילה ערים,
 לומדים תורה ומקרבים הגרים.

בחג הזה נערוך היכרות,
 עם גרה מפורסמת, השם שלה רות.
 בועז הגואל אותה גילה,
 והיא זכתה שעל שמה תיקרא מגילה.

דוד מלך ישראל חי וקיים,
 מצאצאיה של רות הפכנו לעם.
 למשיח בן דוד כולנו נתפלל,
 שיהיה חג שמח לכל עם ישראל...
 אייל לר

